

[Kaj Andresen.]

regnes med et boligbyggeri til ca. 10 mill. kr. Ved den eksisterende lovs behandling i folketinget rejstes netop spørgsmålet om boliger, især til sygeplejersker, og det foreslås nu i hvert fald delvis løst.

Den tredje årsag til udgiftsforøgelsen er de siden 1957 stedfundne prisstigninger.

Ser man på tallene i bemærkningerne til lovforslaget, viser det sig, at prisstigningerne alene for tiden fra 1957 til 1962 udgør omtrent 90 mill. kr., altså en meget væsentlig del af hele udgiftsstigningen i forhold til dengang. Og det må man vel tage til efterretning. Der er altså både en rimelig og naturlig forklaring på, at den ramme, som den højtærede undervisningsminister i dag søger hjemmel til, er mere end dobbelt så stor som skønnet i 1957.

Hvad selve det principielle angår: bygning af et nyt rigshospital, er nødvendigheden heraf lige så indlysende som i 1958, da alle ordførere sluttede op om lovforslaget. Det gamle hospital er på mange områder håbløst forældet med for ringe behandlingsmuligheder og for utidssvarende sengeafsnit. Rigshospitalet er stadig hele landets hospital, men det er mere end det, det er en vigtig institution for uddannelse og forskning. Her uddannes i stor udstrækning vore læger, og her trives et betydeligt lægevidenskabeligt forskningsarbejde til gavn for sygdomsbekæmpelsen. De, der har haft forbindelse med rigshospitalet enten som patient eller som pårørende, vil vide, hvor primitive forholdene derinde er, set med vor tids øjne.

Både af hensyn til patienterne og til de mange af vore dygtige læger, der skal arbejde på rigshospitalet, og til dem, der her skal uddannes, er det påkrævet, at arbejdet med hospitalets modernisering fortsættes. Jeg synes også, det må tilstræbes, at færdiggørelsen ikke skubbes for mange år ud i fremtiden. Det er selvfølgelig et stort beløb, ministeren har foreslået. Det er mange penge, ca. 350 mill. kr., der stilles forslag om at bevilge over en årrække. Det vil efter planen betyde, at denne opgave i de kommende år vil kræve en årlig investering på 30-35 mill. kr., og det kan synes meget. Hertil kommer jo, at det ikke er det eneste hospitalsbyggeri, som er i gang. Derfor er det tilfredsstillende, at man søger

frem til en rationalisering og en planlægning vedrørende hospitalsudviklingen. Men rigshospitalet som landshospital, som undervisningsanstalt og som forskningsinstitut vil stadig være nødvendigt; derfor bør det gøres tidssvarende og gøres brugbart.

Jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Thisted Knudsen: Ved at høre det ærede medlem hr. Kaj Andresen fik man jo et levende indtryk af, hvor vanskeligt det egentligt er at projektere et hospital som det, der her er tale om. I løbet af ganske få år er der sket afgørende ændringer på flere forskellige områder — ændringer, der i realiteten betyder, at alt det, der var godt for få år siden, i dag må kasseres og noget ganske nyt bygges op.

Mit parti har den samme opfattelse, som vi havde i 1958. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Kaj Andresen i, at forholdene på rigshospitalet er håbløst forældede, og at det er nødvendigt at foretage noget derude. Vi er enige om, at det er landets fornemste hospital, at de bedste læger er knyttet dertil, at undervisningen i hvert fald for Københavns universitets vedkommende er koncentreret her, og vi skylder altså, at dette hospital er tidssvarende og moderne.

Det ærede medlem hr. Kaj Andresen og også den højtærede undervisningsminister har antydnet, at man i og for sig kunne klare sig med den bemyndigelse, som folketinget gav undervisningsministeren i 1958. Men den højtærede minister har altså følt sig foranlediget til — vel af hensyn til tidsplanen og af hensyn til udgiftsrammen — at søge folketinget om bekræftelse på denne bemyndigelse. Jeg forstår udmærket vel den højtærede undervisningsminister, og jeg synes, det er helt korrekt, sådan som det har udviklet sig, at folketinget får lejlighed til at se på denne sag en gang til. Man kunne spørge, jeg har i hvert fald spurgt mig selv: er denne sag egentlig andet end en efterretningssag? Er det muligt for folketinget at gå alle enkeltheder efter, at kritisere, at anvise andre løsninger, at finde frem måske til besparelser? Er dette muligt for folketinget?

Jeg tror det næppe. Det er et så omfattende projekt, at folketingets muligheder